

La continuïtat de Quique Cárcel, una presa de pèl

En l'hermètic Girona FC, no se sap on acaba l'allargada mà de Pere Guardiola (i la del City Group) i on comença la del director esportiu Quique Cárcel. Si el Girona fos un club normal, on els fracassos es penalitzen amb destitucions, Cárcel hauria sortit al final de l'exercici 2019-20, el del retorn a Segona A. Però, com he dit a vegades, el Girona actua com un clan familiar, on totes les peces han d'estar sincronitzades. Quin director esportiu amb personalitat acceptaria el paperot que, algunes vegades, li toca exercir a Cárcel? Aquella temporada, el Girona era un club ric per primer cop a la seva història. Amb 29 milions d'euros, disposava del límit salarial més elevat de Segona, vuit més que el segon (Rayo, amb 21 milions) i sis vegades més que l'Elx (5,6 milions), que va acabar derrotant als gironins en el play-off. Malgrat això, no va estar ni una sola de les 42 jornades de lliga en posicions d'ascens directe, i es va classificar de miracle per disputar la fase d'ascens. Quan va acabar la temporada (era la de la pandèmia), vaig escriure: «La revifada final, després de l'arribada de Francisco, no tapa un any amb el futbol més ensopit del Girona des que fa dotze temporades va ascendir a Segona A». Amb diners per gastar, aquestes van ser les incorporacions de Quique Cárcel (llavors tenia gairebé plens poders, el germaníssim es limitava a col·locar algun futbolista de la seva agència): Pablo Maffeo, Jordi Calavera, Diamanka, Gerard Gumbau, Samu Sáiz, Cristian Rivera, Zeballos, Jonathan Soriano, Marc Gual, Alex Gallar, Jozabed, Brian Oliván, Brandon, Juan Carlos, Asier Riesgo, Ignasi Miquel i va recuperar Ramalho, que no va trobar equip després d'haver deixat el Girona a l'estiu. Només cal repassar la trajectòria posterior que van tenir la majoria d'aquests futbolistes. La «sort» fou no pujar a Primera, de debò. En el marc d'aquestes grans operacions que han fet sempre Nacho Mas-Bagà i Quique Cárcel, el Girona tenia set jugadors cedits amb compra obligatòria, o sigui pagant, si ascendia: Maffeo, Calavera, Ignasi Miquel, Brian Oliván, Rivera, Jozabed i Brandon. Imaginin haver pujat a Primera amb aquests futbolistes! Hauria sigut una ruïna. Només se'n salvava Maffeo. Cárcel va arribar al Girona el juliol de 2014 quan Oriol Alsina, que la temporada anterior havia sigut decisiu en la permanència de l'equip, amb els fitxatges de Pablo Machín i Alfredo Ortuño, prefereix entrenar a Segona amb el seu Llagostera i abandona el càrrec. Cárcel es va endur el mèrit d'aquell any, una temporada espectacular, frustrada el dia del Lugo, però Oriol Alsina ja havia deixat part de la feina feta, i molt ben feta. Quan va arribar Cárcel, Jaime Mata i Àlex Granell ja havien estat presentats. Lejeune, petició expressa de Machín, estava encarrilat. Sandaza, també a instàncies de Machín, el va tancar Cárcel. Les tres incorporacions que van portar el seu segell van ser: Aday, Cristian Gómez i Christian Alfonso. Tots tres havien passat per l'Hospitalet, club del qual provenia, molt original no va ser. Dels tres, només Aday, que va jugar sis temporades, va oferir un òptim resultat. Els altres dos, que venien per ser titulars, van ser un absolut fracàs. Machín gairebé no hi va comptar. També va obtenir les cessions de Cifu (gran temporada) i Pablo Íñiguez (desapercebut). La millor etapa de Cárcel va ser la dels anys de l'austeritat de Segona A, sobretot amb Machín, un tècnic que no acceptava imposicions, com es va comprovar amb algunes cessions del City. També hi va ajudar que les plantilles eren estables, com ha de ser. Aquells anys, el Girona, amb recursos limitats, va fitxar jugadors que van oferir un alt rendiment: Portu, Borja García, Alcalá, Mójica, Juanpe, Bono, Alcaraz, Timor, Kiko Olivas, Ramalho, o Cristian Herrera. Els dos anys de Primera, només va encertar Stuani i Bernardo. L'any del debut, la base de l'equip van ser els jugadors que havien pujat de Segona. Molta mediocritat en bona part dels fitxatges: Muniesa, Raúl Carnero, Choco Lozano, Olunga, Carles Planas, Boulaya. Els cedits del City, amb uns Douglas Luiz i Aleix Garcia molt verds, no van aportar res. La gran aposta del segon any, Seydou Doumbia, va ser un dels seus fracassos més sonors. Després de les vaques grasses de la lliga 2019-20, de nou rigidesa pressupostària, i amb ella, Cárcel torna a tenir més encerts que errors: Sylla, Monchu, Cristóforo, Bárcenas, les cessions de Baena, Pol Lozano i Franquesa, i, sobretot, la recuperació d'Aleix Garcia, que semblava acabat pel futbol d'elit, i el fitxatge d'Iván Martín. Personalment, considero que el millor mercat de les onze temporades de Quique Cárcel a Girona, a banda de l'any del tercer lloc a Primera, que és una història a part, és el de la lliga 2022-23. Després de pujar de Segona, va tenir molt de mèrit fitxar jugadors com David López, Miguel Gutiérrez, Oriol Romeu, Tsygankov, i obtenir les cessions de Yangel, l'any següent fitxat en propietat, Couto, Riquelme, Taty Castellanos i

Javi Hernández, una plantilla infinitament més competitiva, i més equilibrada, que les d'aquestes dues últimes temporades. També hi va haver uns quants errors, però a un cost molt inferior al d'ara: Toni Villa, Manu Vallejo, Reinier i Callens. En el gran any de la classificació per a la Champions, es van ajuntar una sèrie d'astres irrepetibles. No diré que va sonar la flauta, però una flor no fa estiu. Si fossin tan bons com es consideraven en aquells moments, el Girona no hauria quedat un any 16è amb el vuitè límit salarial, i l'altre 19è (pitjor classificació que l'any d'Eusebio), amb el desè límit. Va ser, veritablement, un exercici de molts encerts, però l'estiu següent es va repetir la història del 2019. Cárcel, sota la supervisió de Guardiola i el City, ha fracassat sempre que ha disposat de recursos de club ric. No es tracta només d'haver errat quasi tots els fitxatges, que ja seria motiu d'acomiadament, el més greu és l'elaboració d'una plantilla descompensada, sense quasi migcampistes, amb un excedent de mitges puntes, jugadors acabats pel futbol, d'altres que venen de lesions, un sol lateral esquerra durant tres temporades, o amb un únic davanter centre en condicions, sense recanvi, i tot això hipotecant l'entitat amb contractes llargs i cars, molt cars, per a jugadors mediocres. I no un any, dos! El principal problema d'aquestes dues últimes temporades no és la quantitat de compres i vendes per interessos de llurs accionistes. El problema fonamental ha sigut la incompetència, la incapacitat per elaborar unes plantilles mínimament decents i equilibrades. Perquè enlloc està escrit que cobrar comissions per les diferents transaccions sigui incompatible amb fitxar bé. Per això, la continuïtat de Quique Cárcel, independentment del que passi la temporada vinent, és una presa de pèl i una desconsideració a tota l'afició del Girona.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/05/30/continuitat-quiue-carcel-presa-pel-130842249.html>